

ת"פ 42823/02 - מדינת ישראל נגד שרון זריהן

בית משפט השלום בתל אביב - יפו

ת"פ 42823-02-16 מדינת ישראל נ' זריהן
לפני כבוד השופט איתן הרמן

בעניין: מדינת ישראל
ע"י עו"ד יהונתן גנץ
המאשימה
נגד
שרון זריהן
ע"י עו"ד יוסף שלוח
הנאשם

הכרעת דין

1. כפי שaprט להלן החלטתי להרשיע את הנאשם בעבירות האויומים המียวחסת לו ככל שהוא נוגעת לאיום על אביה של גירושתו. זאת, בהתבסס על עדויות גירושתו של הנאשם אביה ואביה שמצאת את עדות הנאשם בלתי אמינה. בהיעדר ראיות לכך אני מזכה את הנאשם שאיים גם על גירושתו.

2. כתוב האישום המתוקן העומד נגד הנאשם מייחס לו איום לרצוח את גירושתו - איום שהפנה לפיה הטענה אל גירושתו ואל אביה. לפי כתוב האישום הושמע הנאשם בסמוך לביתה של גירושתו (המתלוננת) במויצאי שבת 19.12.2015 לקרأت השעה 19:00 במהלך שיחה עם האב וכאשר גירושתו של הנאשם הייתה בחצר הבית וسمעה את דבריו של הנאשם.

3. אין מחלוקת שהנאשם התגרש מן המתלוננת בשבועיים חודשים לפני האירוע נושא כתוב האישום. בשל כעסו הרב של הנאשם על המתלוננת הוא ניתק עמה כל קשר לחודשים ארוכים לאחר גירושיהם, ולמעשה עד האירוע נושא כתוב האישום הקפיד לא להיות איתה בקשר ישיר. ביום שלפני האירוע נושא כתוב האישום קיבל הנאשם מכתב מעורך דין או מסמך משפטי אחר שבו טענה כלפי המתלוננת כי אין הוא עומד בחובות הכספיות הקשורות בגירושיהם ובבתם המשותפת. הנאשם צעם על האמור במסמך עד כדי כך ש愧 על פי שבאותו סוף שבוע הייתה בתו בהשגתתו (בהתאם להסדרי הראיה בין לבין גירושתו) הוא החליט להחזירה מיד לטיפולה של גירושתו, ומסר אותה להוריה שמתגוררים לא הרחק ממנה (למעשה גם בחודשים הבאים נמנע בשל כך מליקחת את בתו להשגתתו). אין גם מחלוקת ששבוע עבר למשך היום הגיע הנאשם עם מכוניתו בסמוך לביתה של גירושתו. היא יצאתה מן הבית, וכאשר הבחינה בו חזרה לביתה והתקשרה להזעיק למקום את אביה שכאמור מתגורר בקרבת מקום. אין מחלוקת שהאב הגיע למקום והתפתח עימות בין הנאשם ושהמתלוננת הזעיקה למקום את המשטרה.

עמוד 1

.4 המתלוננת ואביה העידו בפניו ומספרו כי במהלך חילופי הדברים בין הנאשם לאב אמר הנאשם שירצת את גירושתו. הנאשם לעומתם הבהיר שאמר דברים אלה. אין מחלוקת שהשורר שהגיע למקום בזמן אמת שמע על השמעת דבריו האIOS מן המתלוננת בלבד אך לא אביה.

.5 בעדותה הראשית סיפרה המתלוננת כי עטו הרב של הנאשם שכטב עורך דין בקשר לעמידתו בחובותיו הכספיות הגיע לכדי כך שכשקיבל את המכתב ביום שישי, הוא רצה להחזיר אליה את הילדה באופן מיידי, אף על פי שלפי ההסדרים ביניהם היה זה סוף שבוע שבו הילדה הייתה אמורה לבנות איתו. יתר על כן, לטענתה כאשר שמע הנאשם שהמתלוננת והוריה אינם בבעיטהם, אמר "ישזרוק את הילדה בתחנת המשטרה" - לבסוף מסר את הילדה להוריה, והוא (המתלוננת) חזרה במיוחד לביתה במרכז הארץ משהות בצפון. המתלוננת סיפרה כי ניסתה ליצור קשר בטלפון או במשלוח הודעה טקסט עם קרוביו משפחתו של הנאשם כדי להבהיר להם את חומרת העניין, אך ללא הצלחה. לבסוף, אחותה של המתלוננת התקשרה אליה, ואמרה לה לטענתה שהנאשם התקשר ואימם שירצח אותה במו"ש כי היא מטרידה את משפחתו. האחות לא זטינה לעדות על ידי מי מהצדדים, כך שנותרה בעניין זה רק עדותה של המתלוננת שהיא ראייה קבילה לכך שהאחות אמרה למתלוננת דברים אלו, אך אין בכך ראייה קבילה לכך שהנאשם אמין התקשר לאחות ואימם במהלך השיחה לרצוח את המתלוננת במו"ש. המתלוננת הדגישה שכיוון שהנאשם החליט לנתק עמה קשר נעשית כל התיקורת עמו באמצעות אחותה. המתלוננת סיפרה שלא חשבה שהנאשם אמן יבוא לביתה במו"ש (בחקירתה הנגדית צינה שהוא אים עלה באירועים דומים במהלך שנות נשואיהם), ובבהלה מאד לראות אותו ישב במכוניתו ליד ביתה כשיצאה מן הבית. לדבריה, מירהה לחזור הביתה והזעיקה למוקם את אביה. היא נשארה בתוך הבית ומתרך "מרפסת חלון" שמעה את העימות בין הנאשם לאביה שבמהלכו שאל האב את הנאשם מדוע בא למקום, והאחרון השיב לטענתה כי הגיע למקום כדי לרצוח אותה ובכך להפסיק את הטרדת בני משפחתו על ידה. המתלוננת סיפרה שבתחילתה שמעה את חילופי הדברים מהמרפסת ובהמשך אף פתחה את החלון כדי לשמוע טוב יותר. לטענתה, גם בתם שעמדה לידה שמעה את הדברים. המתלוננת תיארה את העימות בין הנאשם לאביה כולל צעקות ודחיפות הדדיות אך לא אלימות של ממש. המתלוננת דחתה את טענות הנאשם שהוא הטריד אותה ואות משפחתו, והסבירה כי היא פועלת מתוך דאגה לבתם בשל התנהגותו של הנאשם שפוגעת בילדה.

.6 בחקירתה הנגדית של המתלוננת הצליח הסניגור להציג על הבדלים שונים בין עדותה בבית המשפט לעדotta בחקירה, ובין עדותה לדברים רשום בזיכרון שטור שהגיע למקום. כך למשל, ככל הנראה בחקירתה במשטרת העידה המתלוננת שמעה את דבריו האIOS שהשמיע הנאשם בשיחתו עם אביה בעת שהייתה בחצר הבית ועמדה מאחוריו השער, ואילו בעדotta בבית המשפט טענה ששמעה את הדברים בעת שהייתה במרפסת או במעין הול של הבית הסגור בחלונות, ושhaiia טיפה על ספה ופתחה חלון כדי להאזין לדברים. המתלוננת ניסתה להמעיט בערך הבדל זה בטענה שהייתה בשני המקומות באותו הזמן התרחשות ושלשיהם היא מתיחסת בתור חצר[1]. בעדotta בפני הזירה המתלוננת את נוכחותה של בתה לידה בעת ששמעה את דבריו האIOS ומספרה בהתרחשות על הטרואה שנגרמה לילדה עקב דברים אלה - עניין שכלל לא נזכר כנראה בעדotta בחקירת המשטרה. הסניגור שאל את המתלוננת על כך שלא סיפרה במשטרת על כך שאחותה אמרה לה בטלפון שהנאשם התקשר ביום

שיší ואימן לרצוח אותה. המתלוננת הסבירה זאת בכך שהסבירה לשוטר שאחותה מפחדת ואני מעוניינת להיות מעורבת בעניין. המתלונן גדרתה את האמור במצר שכתב השוטרعادיל סרבוך כאילו לא הייתה מעוניינת בהגשת תלונה[2]. את העובדה שהשוטר כתב במצריו שהמתלוננת אמרה שלא הייתה אלימות הסבירה בכך שחייבי הדחיפות לא היו בגין תקיפה של ממש ומילא האליםות המילולית של הנאשם הייתה חמורה יותר מאשר מאלימות הפיזית[3]. המתלוננת אמרה גם שדברי הנאשם שכנע קשה הופנו כלפי אלא כלפי אביה ולא ידוע לה שבניה והנפטר ידעו שהיא שומעת את הדברים, שכן קשה היה לראות אותה ממבט מחוץ לבית[4].

7. דבריה של המתלוננת בעדותה בפני היישרים ובעלי הגון פנימי. ההבדלים שעלייהם הצבע הסניגור בין עדותה בבית המשפט לדבריה הקודמים לא גרמו למתרוננת לסתת מגערין תלונתה ולא מוטטו את העדות מבחינת אמינותה, אך הם מחייבים תוספת ראייתית לעדותה כבסיס להוכחת אשמתו של הנאשם ברמה הנדרשת במשפט הפלילי. תוספת זו נמצאה בעדותם של אביה שהוא ישירה מסובכת ממוקור עצמאי שיכולה בפני עצמה לבסס הרשעה.

8. בנגד ליחסים המתוחים שבין הנאשם לגירושתו אין כל מחלוקת שבין הנאשם לאביה של גירושתו, שררו ועדין שוררים יחסים טובים. לפי מזכרו של השוטרعادיל סרבוך[5] (שהגיע למקום האירוע בעקבות הטלפון של המתלוננת למשטרה) עם הגיעו נגש אליו אביה של המתלוננת ואמר לו: "אין כלום. הכל בסדר", וכשנשאל אמר שלא היו איומים ולא הייתה אלימות והם אינם מעוניינים בטיפול משטרתי. יש לציין שהשוטר שמע זאת מן האב בטרם פנה למתרוננת ושמע ממנה על האioms, ולאחר מכן שמע ממנה על האioms עצר את הנאשם מבלי לחזור ולשאול את האב על דבריה של בתו.

9. בעדותו בבית המשפט העיד האב כי ביום האירוע הוזעק למקום על ידי בתו והתעמת עם חתנו לשעבר. במהלך העימות עם הנאשם שאל את הנאשם אם בא כדי לעמוד במלטו ולרוץ את הבית, התפתחו בין לבין הנאשם חילופי דברים וצעקות שבמהלכם הנאשם שב ואמר שירצת אותה. בתשובה לשאלת התבע הסביר האב ששמע מבתו האחראית שבמהלך השבוע שקדם למועד אמרו אים הנאשם לפגוע בתו, ולכך התכוון כשאלת את הנאשם אם הגיע למשוך את איומו לרצוח אותה.

10. תוך שהוא ממרר בביי אמר האב בעדותו הראשית בבית המשפט את הדברים הבאים בהתייחס לנפטר: "אני מבקש שתறחם עליו, הוא בן אדם טוב, הוא עשה טעות זואת פעם ראשונה שלו. אני רוצה שכל אחד יהיה את החיים שלו בשקט. עכשו הם שנה בשקט מוחתקים. אפילו ההורים שלו לא היו נותנים לו את מה שאינו נתתי לו. אני יודע שהוא פגע ואיים, אבל הכל אויר, כל הדברים האלה הוא מאיים ולא הלכנו למשטרה, אבל בפעם הזאת הגיע לבית זה הדליק לי נורה אדומה ואני פחדתי. אמרתי לו שיקח כדור, שהוא בן אדם עם לב זהב אבל עצבנוי[6]". עם זאת, העד עמד על כך שהנפטר אמן הפריח את דברי האioms שירצת את בתו - "כשהיו מלא אנשים הוא כן צעק 'אני ארצת אותה'. הוא לא יכול לרוץ זבוב. אני בטוח שהוא אמר את זה, אני הייתי שם. היה ויכוח סוער והוא התחיל להשתולל בחוץ ו אמר שהוא ירצה אותה. אני שמעתי את זה באוזניים שלי. אני אוהב אותו ומדבר עליו טוב, אבל זה מה שהוא אמר"[7]. העד הוסיף ואמר: "מה שהוא עשה, אני מוכן לסלוח לו. אפילו שהוא אים ברצח,

למה הבן אדים זהה לא שולט בפה שלו, הוא עצבני. הוא יכול להגיד כל מיני דברים ואחריו כמה דקות הוא חמאה"[\[8\]](#).

.11. התרשומי הבלתי אמצעית מעודתו של האב הייתה שמדובר בעדותו של אדם נעדך תחכם שלא הוסיף את דבריו החיבה והמחילה לנאים כמניפולציה שנועדה להקנות אמינות לעודתו.

.12. בחקירהו הנגדית של העד הדגיש הסניגור הבדל מסוים וחסר חשיבות עניין בין עדותו של האב במשטרת לעודתו בבית המשפט בשאלת האם פתח את דלת מכווןתו של הנאשם או שהנאשם פתח אותה. הסניגור גם הדגיש את העובדה שהאב לא סיפר בחקירה המשטרה שבתו השניה סיפרה לו על איומים שהשמעו הנאשם מראש לפגוע במתלוננת. בסיקומיהם גם הדגיש הסניגור כי הויל ומכتب עורך הדין התקבל אצל הנאשם יום לפני המקרה, הרי לא סביר שבמשך שבוע התקשר הנאשם לגיסתו לשעבר. הסניגור גם הפנה את תשומת הלב לדבריו של האב בעודתו בפני שביהם התייחס לשוטר שהגיע למקום כדי שומר לו שחקר[\[9\]](#) - דברים שנראה כי הם נעדרי בסיס. הסניגור אף הפנה את האב בחקירהו הנגדית לכך שלפי מזכירו של השוטר האב גם אמר לו בשטח שלא היו איומים, והאב טען בתגובה כי כל שהוטר שאל אם הוא מבקש להגיש תלונה ולא אם היו איומים, והוא עשה את עבודתו ברשלנות ואף לא הציע לבתו לגשת מיד למשטרת למסור את תלונתה[\[10\]](#). האב גם הבהיר שאמר לנאים את המילים "אניERA להרשותם של דברי הסניגור סיפר בחקירה המשטרה שאמר לנאים בטרם אמרו לי"[\[11\]](#).

.13. לקרהת סיום חקירתו הנגדית בתשובה לדברי הסניגור: "כל הזמן אתה והבת שלך חוזרים על המנטרה שהנאשם בא לרצוח את הבית שלך" אמר האב את הדברים הבאים: "לא הייתה לו כוונה. אפילו הבן אדם הזה שברגע שהוציא משאו מהפה שלו ואין לו כוונה, הוא כבר הוציא. אבל אני בתוכי מאמין לבן אדם הזה והוא לא יעשה זאת. ברגע שהוא הגיע למקום, זה לא טוב לי והרגשתי שהוא לא בסדר זהה שהוא הגיע למקום. היום אני חשב שאפילו שהוא הגיע למקום הוא לא היה עושה את זה. יש לו מקום העבודה מסודר, לנו נזיפה וכל אחד יהיה הצד שלו ותסגורו את התקיק. הוא בן אדם טוב, יש לו לב טוב. אני מוקן לסגור את התקיק, רק תן לנו נזיפה, שלא יהיה לו תיק פלילי והוא יוכל להפסיק את עבודתו בצבא. אני בא לצד, הוא עשה טעויות והוא צריך למדוד מכך. אם תמן לו נזיפה הוא יוכל מהטעויות האלה. אני יכול לך מעצמי ולתת לו נשיקה, אפילו שהוא אמר שירצח את הבית שלי. נזיפה, החוצה ובורחים. שתיה קצת רחמניות והוא יוכל לחזור לעבוד בעבודה שלו"[\[12\]](#).

.14. התרשומי הבלתי אמצעית הייתה כי דבריו של העד שהבאתי לעיל היו דברים כנים של מי שרוצה בטובתו של הנאשם ולא היה טופל עליו את דבר האIOS אלמלא שמע אותו מאיים. מצאתי כי ההבדלים שמצואו הסניגור בין עדותו של העד בבית המשפט ובמשטרת היו זינחים בהתחשב בזמן שחלף מאז המקרה. בהתחשב בכך שהעד רצה את טובתו של הנאשם אין גם להתפלא על כך שלא התלונן מיזמתו באזני השוטר שהגיע למקום על דבריו האIOS שהשמעו הנאשם, אך מסר אותם כשנחקר כעבור זמן קצר במשטרת. השורה התחתונה היא שמצאתי את עדותו של האב בדבר האIOS שהשמעו הנאשם עדות

אמינה.

לעומת זאת, הבהירו של הנאשם בבית המשפט את הטענה שאיים כאמור בכתב האישום הייתה בלתי אמינה. עוד לפני/at לאחר בקרה מפורטת את עדותו אצין שבאופן בסיסי לנימוק אין כל הסבר תמים מתאפשר על הדעת מדוע הגע ביום האירוע לביתה של המתלוונת אחורי חדשניים רבים שהקפיד לנתק כל קשר אליה. בעודו של הנאשם גם נזהרו סימנים ברורים לאו אמרתאמת. בדברי אלה אינני שם את הדגש על כך שהנימוק לא הישיר אליו מבט במהלך עדותו אלא בהה בחלל, אלא בראש ובראשונה לכך שבכל עת שנשאל האם איים לרוץ את גירושתו התהמק בתחילת מתשובה והשיב כי לא הייתה לו סיבה לרוץ אותה, ורק לאחר שנשאל שוב הבהיר שאיים לרוץ אותה. שוב ושוב הציג הנאשם ראיות לכך שלא הוכח את גירושתו תוך שאמנו מדגיש את ההבדל בין השמעת דבריו איים לבון כוונה למימוש דבריו איים לרוץ את גירושתו אף על פי שלא ייחסה ולא מייחסת לו כוונה כזו. כאשר שאלתיו אני אם האיים הייתה תגבורתה שאנו זכר שאמור את הדברים - ככלומר, לא הבהיר של ממש. רק כאשר שאלו אותו על כך באיזו כוח הדברים שב להבהיר שאמר את דברי האיים. כמו כן, במקום לפתח את עדותו בהבירה ונחרצת של הטענה שהמשמעות איים לרוץ את גירושתו חזר הנאשם שוב ושוב על כך ש"כל הסימנים פה מראים שנייה עצמי מהאישה"; באופן כללי בחר הנאשם להבהיר בנחיצות דברים שלא ייחסו לו בכתב האישום.

עדותו של הנאשם בבית המשפט ביטהה יחס שלילי מאד למטלוננט ואי רצון בכלל קשר בלתי אמצעי עמה. כלשונו של הנאשם: "ברגע שהתגרשו החלטתי על ניתוק מוחלט מהאם שלא תהיה שום אינטראקטיה ביןנו" (ביטוי לשוני לרצונו של הנאשם לנתק כל קשר ישר עם גירושתו היה שלאורך עדותוrina כינה אותה באופן עקבי "האם" (מלשון אמא) ולא "גרושתי" או "אשתי לשעבר" - זאת, הן בחקירה והן בעדותו בבית המשפט)[13]. עד כדי כך הגיעו הדברים לדבוריו "התנאי שלי לחתת את הילדה במשטרת והן בעדותו בבית המשפט)[13]. עד כדי כך הגיעו הדברים לדבוריו "התנאי שלי לחתת את הילדה במשטרת והן בעדותו בית המשפט)[13]. עד כדי כך הגיעו הדברים לדבוריו "התנאי שלי לחתת את הילדה במשטרת והן בעדותו בית המשפט)[13]. עד כדי כך הגיעו הדברים לדבוריו "התנאי שלי לחתת את הילדה במשטרת והן בעדותו בית המשפט)[13]. העדר שנדסידר את העניין אני לא לוקח את הילדה... חדשניים לא לחתת את הילדה"[14]. הנאשם בחר להבהיר בקרה ונחרצת (שלוש פעמים ברציפות) את הטענה שבמשך שבועיים (כונתו לכך שאביה של המטלוננט העיד כי בתו האחראית סיפה לו על איזומים של הנאשם במשך שבוע - טענה שככל לא נזכרת בכתב האישום), שהרי את המסמך המשפטי קיבל רק יום לפני האירוע - כלשונו: "מצין שבמשך שבוע רק איימת עלייה. זה שקר מוחלט... ביום שישי משכתי את התביעה. היא התקשרה לامي ולאתותי. זה היה ביום שישי. ככלומר, באותו יום. כן. יום לפני האירוע. כך שהגירה שמסרו אותה שזה שבוע ימים לפני כן, זה לא נכון. ביום שישי ראייתי את התביעה. ביום שישי החזרתי את הילדה לסתא ולסבתא. שבוע איזומים זה לא נכון"[15]. הנאשם הדגיש שביבוקש לנתק כל קשר ישר עם גירושתו גם בקשר לbulletם המשותפת. את ניסיונותיה ליצור עמו קשר הציג כהתרדות - "כל הסימנים מראים שאני בעצם רציתם ניתוק מוחלט מהאשה הזאת עד שלא נתתי פרצה, אפילו שיש לנו ילדה משותפת, לא רציתי אפילו SMS. לא הסכמתי למרות שרצתה... רציתי ניתוק מוחלט... במשך שנים חסמתי אותה בטלפון. אי אפשר לחסום הודעות אז בתחילת היא הטרידה אותי בהודעות הלכתית לאבא שלה אני רוצה ניתוק מוחלט ולא הודעה".[16] לאחר שתיאר בארכיות ייחסת את מערכת היחסים שלו עם המטלוננט פנה

הנאשם לתאר את עבודתו עם משרד הבטחון ללא בעיה כלשהי[17].

17. כשפנה הנאשם לבסוף להתייחס לאירוע נושא כתוב האישום אמר את הדברים הבאים: "בסטואציה זו שהייתה לא הייתה לי כוונה לפגוע בה או לרצוח אותה. בעצם זה אני שנתקמתי את עצמי ממנה. היא לא ידעה אין להתנהל מול זה שנתקמתי ... קשר לחלוותן ממנה. מעבר לזה אני יכול לומר שהוא היה לי סיטואציות אליה בנישואין מאד קשים [ו]היא לא נרצחה ולא נגעה. אחת הדוגמאות שהייתי חדשנים לפני הגירושין. [ב]אחד הוויכוחים שהיה לנו היא באה ואמר לי: 'יש לי גבר ואני מזדינית אותו, תמות' - זה חדשנים לפני שנתגרש. אנחנו יודעים כמה משקל יש למילימ - ובאותו יום היא לא נפגעה ולא נרצחה"[18]. כאמור לעיל, מדובר בהכחשה של טענה שלא נבענה כלל כלפי הנאשם שכאלו ביקש לרצוח את המתלוננת או לפגוע בה פגיעה פיזית אחרת. הבחירה לפתח בהכחשת כוונת הרצח מציגה אותה אפשרית, ומצביעה על קושי בהתמודדות עם הטענה שכן מיוחסת לנאשם והוא שאים לפגוע במתלוננת שכוכונתו היא להפחיד או להקנית בלבד. צוין שגם בחקירות המשטרה כשנשאל הנאשם אם איים שירצח את המתלוננת השיב בתחילת: "אני לא ארצה אותה, לא התכווני לרצוח אותה. אני בן אדם עם ראש על הכתפיים... פשוט יהיה סוף להטרדות". רק בתשובה לשאלת נספת של החוקר הבהיר הנאשם שאים לרצוח את המתלוננת[19]. כמובן, התהמוקות חזרת ונשנית זו מהתמודדות עם הטענה שאים לפגוע במתלוננת פוגעת מאד באמונות ההכחשתו של הנאשם.

18. לאחר הקדמה ארוכה זו הסביר הנאשם את הגעתו ליד ביתה של המתלוננת ואת שהתרחש במקום, במלים הבאות: "המטרה שלי הייתה שABA שלה הגיע לשם והוא לטפל בהזה. עשה לזה סוף אחת ולתמיד... ברגע שבא שלה הגיע אז יצאתי מהאוטו. דיברנו. אמרתי לו: 'תשמע, תלך לבת שלך תעשה לזה סוף. שהיא תמחק את הטלפונים של המשפחה שלי כמו שאתה לא מתערב ו... אף אחד לא שומע ממני, ואני לא מטריד אף אחד. כך אני רוצה שהיא בצד השני. זה היה הליך הדברים. לא אמרתי שארצת אותה"[20]. מבין השורות של דבריו אלה של הנאשם עולה בברור שביקש בהגעתו ליד דירתה של המתלוננת ליצור דרמה (או להטיל אימה) שתכניס את האב לפועלה, שהרי מסר מילולי יכול היה להבהיר לאב גם בטלפון.

19. כאמור לעיל לאור עדותו בחר הנאשם לציין ראיות לכך שהיא יכולה לרצוח את המתלוננת אך לא עשה כן ומכאן שלא התקoon לעשות זאת והתקoon לנתק קשר עם המתלוננת באופן מוחלט וסופי. כך למשל אמר: "יש את העובדה הברורהפה שאני ראייתי אותה ולא יצאתי אליה. אם רציתי לפגוע בה, למה לא יצאתי אליה? למה לא נכנסתי אליה הביתה? זאת הייתה המטרה שABA שלה ידבר איתה. הנition הוא מוחלט. הבהירתי גם לאבא שלה, נition לכל החיים. [ה]גם שיש לנו ילדה משותפת. כל העובדות מה רואים בביבור שהרחקתי את עצמי מהאישה הזאת אפילו פתח לגבי דברים לגבי הילדה אני לא מסכים לזה"[21].

20. בחקירה הנגידית אישר הנאשם שהוא עצבני עקב קבלת המסמך המשפטי ביום שישי, שכעס על המתלוננת ושהודיע לאחותה שכוכונתו הגיעו לביתה של המתלוננת במו"ש על מנת ש"ההטרדות

יפסקו"^[22], אף על פי שמתיאורי עולה כי לא היו כל הטרדות מבחינה אובייקטיבית ואף הוא עצמו אישר כי במשך חצי השנה שקדמה לאיורע לא היו כל הטרדות^[23]. הנאשם גם אישר כאמור לעיל כי ייחסו עם האב היו טובים^[24]. גם בחקירה הנגדית הכחיש הנאשם יותר פעמים את הטענה שלא נטעהו נגדו שלפייה ביקש לפגוע פיזית במתלוננת מאשר את הטענה שההשמע איום לרצוח אותה (טענה שגם אותה הכחיש). הנאשם השתמש גם לאורך חקירתו הנגדית מספר פעמים בביטוי הקשה "יעשה לזה סוף" כתיאור של מה שציפפה מאביה של המתלוננת. בחקירה החזרת אף נרשם מפי בפרוטוקול הביטוי "אמרתי לאבא שלך [צ"ל: שלא], לך תעשה סוף לבת שלך"^[25]. כאמור לעיל, כאשר שאלתו אני בסוף החקירה הנגדית אם הפריח את דבריו האIOS גם בלי כוונה למשמעות, השיב הנאשם שאינו זוכר שאמור אותם - כמובן, לא הכחישה ממש, כפי שהכחיש בתשובה לשאלות זהות של הסניגור ושל התובע^[26].

על בסיס תוכן עדותו בפניי כמפורט בפסקאות 20-16 לעיל מצאתי כאמור בפסקה 15 לעיל את הטענות של הנאשם שאמר את דבריו האIOS לא אמיןה. זאת, מן הסיבות שתיארתי בפסקה 15, ואחותר על העיקריות שבהן ב特派员: עשו הגדול של הנאשם על המתלוננת; הגעתו ללא סיבה תמיינה אל סמוך לביתה של המתלוננת לאחר שנתקע עמה כל קשר; רצונו "לשימ סוף להטרדות" תוך הנעת אביה לפעולה בעניין זה; פניו של הנאשם להכחיש שוב ושוב דזוקא את הטענה שלא נטעהו נגדו כאילו ביקש לפגוע פיזית במתלוננת (כמו גם הטענה הנחרצת של דבריו האב שלפייהם במשך שבועיים בשיחות עם בתו האחראית לבוא ולפגוע בגורשתו בדges על הבעיה בלוח הזמנים ולא בתוכן הדברים) לעומת הטענות הרפה יותר את הטענה שאמר את דבריו האIOS בעת שאני שאלתו על כך. כל זאת מעבר לכך שבعدותם של הנאשם בבית המשפט הוא נמנע מלאהייר מבט ובהה בחילל.

השורה התחתונה היא שאני מקבל את גרסאות המתלוננת ובאה לעניין השמעת דבריו האIOS כאמינות ודוחה את הטענות של הנאשם כלל אמין, ולכן אני מרשים אותו בכך שבמקום ובמועד האמורים בכתב האישום אמנים איים בפניי אביה של המתלוננת שירצת אותה, ובכך עבר עבירה של איומים לפי סעיף 192 לחוק העונשין, תשל"ז-1977.

הואיל ואין ראייה לכך שהנאשם ידע שהמתלוננת שומרת את דבריו מטעם הבית או לכך שהתקoon שבאה עבריר לה את הדברים או לכך שצפה שהאב יעביר לה את הדברים, אני מזכה את הנאשם מן הטענהuaiים על גירושתו.

ניתנה היום, 18 ביולי 2017, במעמד הצדדים

[1] פרוטוקול הדיון מיום 30.1.2017, עמ' 8, ש' 14 ואילך.

[2] שם.

[3] שם, ש' 21 ואילך.

[4] שם, עמ' 15, ש' 9-10, 24-26.

[5] 2/ת

[6] פרוטוקול הדיון מ-30.1.2017, עמ' 17, ש' 8 ואילך

[7] שם, ש' 17 ואילך.

[8] שם, ש' 23 ואילך.

[9] פרוטוקול הדיון מיום 30.1.2017, עמ' 22, ש' 1 ואילך.

[10] שם, ש' 16 ואילך.

[11] שם, עמ' 23, ש' 1 ואילך.

[12] שם, ש' 11 ואילך.

[13] פרוטוקול הדיון מיום 28.6.2017, עמ' 27, ש' 30 ואילך. ת/1 עמ' 2, ש' 1 ואילך.

[14] שם, עמ' 28, ש' 6 ואילך.

[15] פרוטוקול הדיון מיום 28.6.2017, עמ' 28, ש' 14 ואילך.

[16] שם, ש' 27 ואילך.

[17] שם, עמ' 29, ש' 7 ואילך.

[18] שם, עמ' 29, 11 ואילך.

[19] ת/ה, עמ' 2, ש' 27 ואילך.

[20] פרוטוקול הדיון מיום 28.6.2017, עמ' 29, ש' 20 ואילך.

[21] שם החל מש' 31.

[22] שם, עמ' 31, ש' 26.

[23] שם, ש' 8 ואילך.

[24] שם, ש' 13 ואילך.

[25] שם, עמ' 35, ש' 15.

[26] שם, עמ' 34, ש' 32 ואילך.